

**LAURA
GALLEGO**

**LES
FILLES
DE
TARA**

Laura Gallego

Les filles de Tara

Fanbooks

Títol original: *Las hijas de Tara*

© del text: Laura Gallego, 2002

© de la traducció: Lluís Delgado, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 09034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2018

ISBN: 978-84-16716-83-8

Dipòsit legal: B. 2.689-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol I

Cels d'acer

La Kim es va enfundar els guants negres, pensadora, i va mirar amunt, tan amunt com li arribava la vista. L'enorme edifici de la sucursal de Probellum s'alçava fins a l'infinit i es perdia al cel nocturn.

La noia va sospirar gairebé imperceptiblement, va flexionar un braç i va notar els músculs sota la pell. Va assentir, satisfeta, i va procedir a doblegar l'altre braç i a bellugar una mica les cames, només per assegurar-se que no estava entumida després de la llarga espera. Aquella nit necessitava tenir el cos en perfectes condicions.

Va repenjar l'esquena a la paret i va mirar al voltant. Aquella àmplia avinguda del Centre de Duma Findias era pràcticament buida. Tot just una hora abans bullia d'activitat, atapeïda de joves que sortien de festa. En aquell moment, després que els vigilants haguessin anunciat el toc de queda, amb prou feines quedava algun borratxo que s'arrossegava cap a la zona residencial.

La Kim els havia observat mentre cridaven, reien, feien xiuarri i es divertien entre els llums de neó. Sabia que mai no seria com ells, però no els envejava. Tenia la vida que havia elegit. Una vegada, temps enrere, ella també havia viscut al Centre.

«Una gàbia d'or», va pensar.

De sobte, se li va posar la pell de gallina i va percebre que algú s'esmunyia cap a ella entre les ombres. Va agusar l'oïda, una oïda extraordinària, millorada biotecnològicament per captar fins a la més lleu bufada de brisa, i va sentir unes passes que se li apropaven.

Va ser vist i no vist. Amb un moviment de pantera, es va separar de la paret, va treure l'arma i va apuntar a la foscor.

—Ni una passa més —va advertir amb la veu freda i acerada.

—Soc jo, Kim.

La Kim no va abaixar la pistola fins que va veure emergir de les ombres un home fornit i musculós amb el crani rasurat i que també anava vestit de negre.

—TanSim —va murmurar aleshores, malhumorada—. Per què arribes tan tard?

—Hi ha hagut un canvi de plans.

La Kim el va mirar, intrigada i suspicax. En TanSim va somriure.

—Oblida't de Probellum, petita. Aquesta nit caurà un peix més gros.

La Kim va sentir immediatament a les venes el verí de l'excitació del perill, el risc i l'aventura. Probellum era la megacorporació més avançada en armament i sistemes de defensa, i la sucursal de Duma Findias era un autèntic fortí. La noia feia setmanes que preparava aquell assalt, però si en TanSim tenia raó i els seus superiors els havien encarregat una tasca més difícil...

Va decantar el cap i va mirar el company, exigint una explicació.

—Nemetech —va dir ell, amb un ampli somriure.

La Kim va respirar fondo. Nemetech tenia la central a Duma Findias, i era la mestressa de la ciutat. Nemetech no tenia un edifici de cent cinquanta plantes, com Probellum. Nemetech anava molt més enllà: les seves instal·lacions de Duma Findias estaven constituïdes per tot un complex d'edificis enormes i altíssims, una ciutat dins la ciutat.

A Nemetech, però, només es podien robar dues coses interessants: prototipus i informació.

La Kim va somriure. La millor manera de robar informació era disposar dels serveis d'un *hacker*, i la noia només en coneixia un que fos prou bo per poder entrar als arxius virtuals de Nemetech. Aquell *hacker* no pertanyia a la Germandat, i la Kim sabia positivament que no es prendria la molèstia d'escoltar algú com en TanSim.

Així doncs, només quedava una possibilitat: robar prototipus del LIBT, el Laboratori d'Investigació Biotecnològica de Nemetech.

La Kim va alçar el cap per mirar el seu company.

—No hi penso entrar amb tu, TanSim —va advertir-lo.

El mercenari li va dedicar un ampli somriure.

—Per què no, petita? Tens por?

—Soc prudent —va aclarir ella—. Amic meu, no és que dubti del teu talent, però has d'admetre que el LIBT de Nemetech queda fora de l'abast de les teves habilitats.

En TanSim va fer una ganyota despectiva.

—Encara el recordes, oi? Assumeix-ho d'una vegada: en Duncan el Segador és mort, i no tornarà només perquè el trobis a faltar.

—No el trobo a faltar —va replicar la Kim secament—. Però era el millor mercenari de la Germandat, millor que tu i que jo, i que la Donna, i ho saps. Era el millor i va caure allà dins. N'hi ha per rumiar-s'ho, no trobes?

—Depèn de quant paguin.

La Kim no va contestar. Sabia que algun dia faria una incursió al LIBT de Nemetech, i sabia que en sortiria amb vida. Però encara no estava preparada. En el fons, malgrat el que volgués fer creure als companys, encara sentia una punxada de dolor quan evocava en Duncan, el millor mercenari de totes les dumes, el seu mestre, el seu amic.

—No pateixis, petita —va afegir en TanSim—. Aquesta nit no entrarem al LIBT.

La Kim el va mirar, intrigada. En TanSim va tornar a somriure.

El petit robot rastrejador es va aturar al costat del mur de seguretats. Una llum vermella va fer pampallugues a la part superior del bastiment; bip-bip, va fer el robot amb suavitat. Els sensors havien detectat alguna cosa estranya en un racó entre les ombres, i va iniciar l'activació del mecanisme que avisava els guàrdies de seguretats.

No la va poder completar. Un petit raig làser li va fondre els circuits d'orientació en tan sols unes centèsimes de segon.

El robot va sortir rodant a tota velocitat, fumejant; es va allunyar de la zona i es va perdre en la foscor.

Va sobrevenir un silenci. Aleshores la Kim va lliscar cap a la vora de la paret, ràpida, silenciosa i letal. Anava tota de negre i un passamuntanyes li amagava el rostre.

Va mirar al voltant. No es veia el robot rastrejador per enlloc i, segons els seus informes, els vigilants no havien d'aparèixer per aquell sector fins al cap de dos minuts.

Temps suficient.

Va alçar el cap per mirar dalt de tot de l'enorme edifici que tenia al davant. Com passava a la majoria de gratacels del Centre, els últims pisos fregaven els núvols del color de l'acer que sempre cobrien Duma Findias. La Kim va somriure per a ella mateixa i va activar, tan sols desitjant-ho, el mecanisme de visió nocturna. Es va sentir un lleu brunzit i, al voltant dels seus ulls blaus, van aparèixer dos cercols mecànics, semblants a uns binocles, que li van créixer directament des de la pell per formar uns prismàtics. Quan la lent se li va tancar davant les pupil·les, va tornar a mirar amunt. Un altre brunzit i el zoom dels petits prismàtics va enfocar una de les finestres.

La jove la va estudiar amb atenció, calculant totes les possibilitats. La veu d'en TanSim va sonar a través de l'intercomunicador que duia col·locat prop de l'orella.

—Ho tens, Cunya?

—Ho tinc, Tro —va contestar ella xiuxiuejant; la tela del passamuntanyes li ofegava lleugerament la veu—. Planta quaranta-vuit. Doble vidre de seguretats. Bufar i fer ampolles.

—He desactivat l'alarma, Cunya. La resta és cosa teva. Podràs arribar-hi?

—És un joc de nens.

La Kim va tallar la comunicació i va mirar al voltant. Com que se sentien passes una mica més enllà, va decidir afanyar-se. Va tornar a centrar la mirada a la finestra del pis quaranta-vuit per fixar les coordenades. Aleshores va activar el sistema de propulsió i va sentir de seguida que se li escalfaven les soles de les botes.

Els petits prismàtics es van retraure fins que li van tornar a quedar ocults sota la pell, com si mai no n'haguessin sortit. La jove va sentir que les passes s'aproximaven... i de sobte va sortir impulsada cap amunt, com un coet, sense fer gens de soroll.

Es va aturar davant la finestra que estudiava tot just feia un moment. Es va quedar un instant flotant a l'aire mentre dos guàrdies de seguretat passaven just pel lloc d'on ella acabava de marxar, quaranta-vuit pisos més avall. Va col·locar els palmells de les mans enguantades contra el vidre i va quedar immediatament fixada al material. Aleshores va avançar els peus i les puntes de les botes també es van adherir a la finestra. Va romandre un instant immòbil, com si fos una enorme aranya negra, i llavors, lentament, va separar una de les mans i va estirar el dit índex cap al seu objectiu.

De la punta del dit va emergir un petit raig làser de color vermell que tan sols va trigar uns minuts a fondre part del vidre i fer un forat prou gros perquè pogués entrar travessant-lo.

És justament el que va fer. El seu cos era àgil, esvelt i elàstic. Tan bon punt va haver posat els peus dins l'edifici es va amagar en un racó en penombra i va parar l'orella.

Res. Ni un sol soroll.

—Ja soc a dins, Tro —va anunciar per l'intercomunicador—. Diria que aquí no hi ha ningú.

—No hauries de tenir cap problema —va respondre-li en TanSim—. Només és un edifici d'emmagatzematge. El que busquem és una mica més enllà, a l'ala tres...

La Kim va interrompre la comunicació de sobte en sentir un lleu brunzit procedent del fons del passadís. Va aguantar la respiració mentre un robot aplatat i ple de llums blaves li passava pel davant bellugant un munt de pinces a l'aire. La màquina es va aturar un moment al passadís, va emetre un breu xiulet, va estirar un apèndix cap al racó on s'ocultava la intrusa...

Es va sentir un altre brunzit. El robot es va limitar a aspirar la pols i va seguir el seu camí.

—Cunya, què passa?

—No era res —va contestar la Kim—. Els de la neteja. I ara què faig?

—El magatzem és a la dreta. La quarta porta després de la segona intersecció.

—Entesos, Tro. Vaig de camí.

Va tornar a tancar la comunicació i es va esmunyir, sigil·losa com la nit, en la direcció indicada.

No va trigar gaire a arribar-hi. Una gruixuda porta metàl·lica li barrava el pas, i es va inclinar per examinar el panell de control.

—Tro, ja tens els codis? —va xiuxiuejar per l'intercomunicador.

—Dona'm un minut, vols? Si només...

La Kim es va apartar una mica i va estirar el dit cap al panell amb un sospir exasperat. En tot just unes dècimes de segon, el seu raig làser havia fos els circuits i la porta s'obria al seu davant sense fer soroll.

—Ei! —va protestar en TanSim—. T'he dit que...

—Aprèn a ser més ràpid, petitó —va replicar la noia, burlata.

Va entrar al magatzem amb precaució, però de seguida es va adonar que allà no hi havia ningú. Ni tan sols hi havia detectors de calor o sensors de moviment, i donava per fet que el seu company devia haver desactivat les càmeres de seguretat.

La Kim es va treure el passamuntanyes i va deixar al descobert una curta cabellera rossa i un rostre juvenil i dur com l'acer.

—Deixalles —va grunyar, decebuda—. Què hi busquem, aquí? No pot ser res important.

—Vols que t'ho torni a repetir, petita? —La veu d'en TanSim sonava sorneguera per l'intercomunicador—. Un biobot. Un simple i vulgar biobot.

La Kim va bellugar el cap amb un sospir.

—És absurd —va dir—. Molt bé, a veure què tenim per aquí.

Va encendre la llanterna i va passejar la llum pel magatzem.

El que va veure la va esglaiar. Prestatges i més prestatges recobrien les parets des de terra fins al sostre; al damunt s'hi arrenclaven centenars i centenars de bustos amb forma humana, tots iguals, tots freds, rígids i sense vida.

Andròides biònics.

—Tro, n'hi ha milers —va xiuxiuejar la Kim, irritada—. No val qualsevol?

—Ja saps que no —va replicar en TanSim—. El client mana. I el client ha dit: androide biònic marca Nova, número de sèrie AD-23674-M. No en vol cap altre.

La Kim va tornar a sospirar i es va acostar als prestatges per revisar, un per un, els números de sèrie dels biobots, sense acabar d'entendre del tot què hi feien, allà.

Com a mercenària de la Germandat Ull de la Nit, l'associació de lladres i assassins més poderosa de totes les dumes, la Kim era considerada part de l'elit d'aquest ofici. Amb disset anys, era una de les millors, i ho sabia. Havia dedicat part de la seva vida a entrenar-se, a aprendre a moure's per tota mena d'ambients i a infiltrar-se a qualsevol lloc, per més vigilat que estigués. Havia invertit temps i diners a millorar el seu cos amb implants subcutanis que la feien més ràpida, més àgil i, sobretot, més forta. Era una pràctica habitual entre els mercenaris, i la Kim es podia enorgullir de posseir un cos d'acer, altament preparat per al combat. A l'Ull de la Nit eren molt conscients de les seves capacitats, i per això només li encarregaven les missions més importants o les més difícils.

I aquella situació no encaixava gaire amb el perfil de les feines a les quals estava acostumada.

Androides biònics. Biobots, com se'ls coneixia familiarment. La joia de Nemetech.

Mentre recorria el magatzem a la recerca de l'androide AD-23674-M, la Kim va seguir pensant en Nemetech, una megaempresa dedicada a la investigació en les tecnologies més avançades. Al principi s'havia limitat a la fabricació de robots, però, com solia passar en un món en què la política d'empresa consistia a créixer fins a esclafar la corporació del costat, Nemetech havia estès ben aviat els seus tentacles cap a d'altres camps, i havia començat a fer experiments genètics i biotecnològics als seus laboratoris secrets. Aquella estratègia li havia permès llançar al mercat els biobots, uns androides biònics que, en sortir de la fàbrica, tan sols eren un bust humanoide —cap, coll i espatlles—, però que també tenien la capacitat d'assimilar i processar mate-

rials per construir-se els seus propis cossos i adaptar-se a les circumstàncies. Els biobots es van fer molt populars ben aviat, i Nemetech va desbancar gairebé tota la competència en intel·ligència artificial. Actualment, Nemetech fabricava la majoria dels models de les dumes, i els seus biobots eren pertot arreu.

Pertot arreu. Als carrers, a les cases, als establiments; fins i tot s'havien tornat imprescindibles per a les empreses de la competència. Eren abundants i barats.

Per què voldria algú robar-ne un del magatzem de Nemetech?

La Kim va arronsar les espatlles i va decidir no donar més voltes al tema. Li pagaven per dur a terme una feina, no per fer preguntes.

Per fi va trobar el prestatge de les unitats de la sèrie AD i va respirar fondo, satisfeta. No s'acabava de trobar còmoda en aquell lloc, amb tants biobots esperant, silenciosos, en inacabables rengleres contra la paret. Només a Nemetech se li havia pogut acudir fabricar robots amb figura humanoide. La Kim, personalment, ho trobava de molt mal gust.

—Cunya? —La veu d'en TanSim pel transmissor gairebé la va sobresaltar—. Ja el tens?

La Kim va dibuixar un somriure. Tampoc no semblava que a ell li agradés aquella missió tan estranya, i això que no havia hagut d'entrar a l'edifici; el seu paper a la incursió es limitava a desbaratar els circuits de càmeres i alarmes des de fora.

El feix de llum de la llanterna va seguir recorrent la fila de biobots nous de trinca, resplendents, amb la memòria encara buida de dades i l'aspecte de ninots freds i morts. AD-23670-M, AD-23671-M, AD-23672-M, AD-23673-M...

La Kim es va aturar. Va enfocar la unitat que tenia al davant i va llegir el número de sèrie que figurava gravat a l'espatlla d'aquell biobot: AD-23674-M.

—Ja t'he trobat, amigueta —va murmurar.

Tot d'una, el biobot va obrir els ulls i la va mirar.

La Kim es va sobresaltar i li va estar a punt de caure la llanterna. Amb el cor desbocat i furiosa per l'incident, va allargar una mà cap al cable d'alimentació per desconnectar-lo. Va esti-

rar el cable, que va cedir sense que hagués de fer gens de força. La Kim es va quedar amb l'endoll a la mà, consternada, sense acabar d'entendre què hi estava passant, allà dins. L'androide encara la mirava, i no havia estat connectat en cap moment.

—Cunya, què passa? —va preguntar en TanSim a través de l'intercomunicador.

La Kim no va contestar. Tenia els ulls fixos en els d'aquell biobot que s'havia il·luminat amb una lleu resplendor blavosa que parpellejava misteriosament en la foscor. De sobte, li va aparèixer al front una marca lluminosa molt estranya, un símbol que la Kim no havia vist mai:

—Què dimoni...? —va començar a dir, sorpresa, però no va poder acabar la pregunta. Un feix de llum va sorgir de la marca del biobot i va connectar amb el front de la mercenària. Durant un breu instant, el símbol també va aparèixer sobre la pell de la Kim.

I, de sobte, tot es va esvaïr. La llum, la marca, la resplendor dels ulls de l'androide.

La Kim es va palpar el front, desconcertada, sense entendre què passava.

—Intrusa, llença les armes! Estàs rodejada!

La Kim es va girar d'un salt. Els llums del magatzem es van encendre i va descobrir que un grup de robots de seguretat de Nemetech li barrava el pas, apuntant-la amb petites armes làser i mostrant una actitud poc inclinada a encetar una conversa amistosa. «D'on en deuen haver sortit tants?», va preguntar-se la mercenària, desconcertada.

No tenia temps per esbrinar-ho. La Kim va engrapar el bust del biobot sense miraments. El sistema de propulsió de les seves botes es va activar i va sortir impulsada cap al sostre del magatzem.

Els robots van disparar. Ella també va disparar..., però cap amunt. Un projectil petit però potent, que va obrir un forat al sostre gairebé instantàniament.

Enmig d'una pluja de trets, la Kim es va esmunyir pel forat del sostre.

Va aterrar amb suavitat en un passadís de la planta quarantà nou i va mirar al voltant. No hi havia ningú, almenys de moment. Va albirar una finestra al fons del corredor.

La Kim va respirar fondo. La missió es complicava, i no acabava d'entendre per quin motiu. Deixant de banda que aquell biobot feia coses molt estranyes, d'on havien sortit tants robots de seguretat, i com havien aconseguit arribar fins allà tan de pressa?

«Rapidesa, silenci i discreció», va recordar la Kim. Aquelles havien estat les ordres dels seus superiors respecte a la missió. «Em sap greu, Donna», va pensar. «He de sortir d'aquí com sigui, i si faig soroll, m'és ben igual».

Es va guardar el bust del biobot, que va emetre una mena de gemec, a la petita motxilla negra que duia a l'esquena. Es va incorporar, va tensar els músculs i va arrencar a córrer cap a la finestra. El seu cos es movia amb la rapidesa, la força i la precisió d'una màquina, però també amb l'elegància i l'agilitat d'una gasela.

Una veu procedent de la seva esquena la va sobresaltar:

—Eeeeeh! Què passa? On em portes tan de pressa?

La Kim es va relaxar una mica, però no va deixar de córrer. Ho començava a entendre tot, o almenys així ho creia. Aquell biobot no acabava de sortir de la fàbrica. Segurament feia un temps que rodava per les dumes, l'havien robat i l'havien venut a Nemetech. I ara el propietari intentava recuperar-lo. No hi havia cap altra explicació.

Però, en aquell cas, com era que el robot continuava tenint només el cos base? Per què no havia desenvolupat encara rodes, pinces o alguna cosa semblant?

—Eeeeeeh!! —va tornar a protestar l'androide des de la motxilla.

—Tanca la boca! —va grunyar la Kim.

Es va aturar bruscament quan alguna cosa li va barrar el pas cap a la finestra. Una figura humana, alta i fosca, que es bellugava amb moviments àgils, segurs i letals.

La Kim va saber immediatament què era.

Exactament el que semblava: una Ombra.

Dins la Seguretat de cada empresa, una mena de cos de policia particular, hi havia un grup d'agents especialitzats que s'ocupaven de fer la feina bruta, que sovint tenia a veure amb conflictes entre diferents corporacions. Eren els millors, i tot i que el seu càrrec comportava pertànyer a l'elit de Seguretat, eren un grup secret; per això els anomenaven les Ombres. Eren sigil·losos, hàbils i, sobretot, discrets. De vegades, però, necessitaven contractar els serveis d'algun mercenari per no comprometre el nom de la corporació per a la qual treballaven. A l'Ull de la Nit els coneixien molt bé per aquest motiu. Treballaven sovint amb ells, però també lluitaven contra ells, en funció de la missió i del client que els hagués contractat en cada moment.

La Kim va adoptar una postura de combat i va preparar les armes, sense apartar la vista d'aquell home que s'interposava entre ella i la sortida. Una Ombra, el pitjor obstacle amb què podia topar un mercenari durant una incursió en una corporació com Nemetech.

No necessitava girar-se per saber que ja no es podia escapar per on acabava d'entrar: els robots de seguretat començaven a arribar pel forat obert al sostre del magatzem. Estava atrapada.

L'Ombra va disparar. La Kim va sentir que el seu cos, millorat biotecnològicament, reaccionava de manera automàtica i s'apartava a un costat. La mercenària va contraatacar immediatament.

L'Ombra va esquivar el tret amb facilitat. La Kim va abaixar el cap i, aprofitant l'ocasió, la va escometre.

Pocs segons més tard, l'Ombra jeia a terra i la Kim s'esforçava per fondre el vidre de seguretat de la finestra amb el làser.

—Què passa? Què passa? —insistia el robot des de la motxilla.

La Kim no es va molestar a contestar.

Va saltar per la finestra just quan l'Ombra es tornava a aixecar i els robots de seguretat es precipitaven cap a ella.

La Kim va sentir el vent que li assotava la cara i li agitava la curta cabellera rossa. Eren quaranta-nou pisos i queia a tota velocitat, però no es va acovardir.

—Eeeeeeh!!! —xisclava el biobot.

Sense immutar-se, la Kim va activar els propulsors de les bo-tes tan sols unes dècimes de segon abans d'estimbar-se contra el terra. Va aterrar suaument, sense fer soroll, als peus de l'edifici d'emmagatzematge de Nemetech.

Va mirar cap amunt. L'Ombra també saltava al buit temeràriament, per empaitar-la, i la Kim es va adonar que no era l'única que anava equipada amb un calçat amb sistema de propulsió.

No va perdre temps. Es va refugiar en un racó fosc i va activar l'intercomunicador.

—Tro, tenim problemes!

Va esperar, però en TanSim no va contestar.

De sobte, tot es va il·luminar, i el xiulet agut d'una alarma va ressonar per les instal·lacions de Nemetech.

—Merda —va murmurar la mercenària.

L'Ombra acabava d'aterrar. La buscava, i la Kim sabia que no trigaria gaire a trobar-la. Una munió de guàrdies humans i de robots de seguretat acudia al lloc dels fets.

—Contesta, Tro, maleït sia! —va insistir la Kim, desesperada. Silenci.

L'androide també estava estranyament callat, però la Kim ho agraià. Va mirar al voltant buscant una possible escapatòria... i la va trobar.

Motos flotants que els guàrdies acabaven de deixar, a poca distància, per atendre la crida de l'alarma.

Va anar cap als vehicles enganxada a la paret, sense fer el més petit soroll. Els robots rastrejadors eren a prop, i els guàrdies humans els seguien. A l'Ombra no se la veia per enlloc, i la Kim sabia que allò no era un bon senyal.

Va disparar contra un guàrdia i es va enfilem a una de les motos.

De sobte, l'Ombra va sorgir al seu davant, li va tallar el pas i la va apuntar amb l'arma. La Kim es va sobresaltar i va prémer el botó d'arrencada gairebé amb violència.

Al cap d'uns segons, sortia disparada d'allà.

Complaguda, la Kim va observar que era un vehicle de qualitat. Flotava a l'aire sense fer soroll i volava a una velocitat vertiginosa. Els controls eren fàcils d'operar i l'ordinador semblava que estava en bones condicions.

La Kim no va activar el pilot automàtic, almenys de moment. Mentre volava a través dels carrers del complex de Nemetech, flotant un metre per sobre el terra, va mirar enrere.

Va comprovar que l'empaitaven. Guàrdies humans, muntats en motos com la seva. Robots sobre plataformes de lliscament. I l'Ombra, que s'havia apropiat un vehicle monoplaça.

La Kim va respirar fondo. La persecució seria força moguda, sobretot perquè, sense en TanSim per guiar-la, no tenia gaire clar per on se sortia d'allà.

Com que estava acostumada a aquella mena de situacions, no es va preocupar més del compte. Era una pilot de primera. Podia desempallegar-se perfectament dels guàrdies de seguretat, i fins i tot dels robots. Però l'Ombra...

Es va girar per disparar contra els seus perseguidors. Va encertar dos vehicles.

Immediatament, li va caure al damunt una pluja de trets, i la noia es va afanyar a girar amb brusquedat per endinsar-se en un carreró fosc. Al fons va veure el mur que separava les instal·lacions de Nemetech de la resta dels edificis del Centre de Duma Findias.

—Avui és el meu dia de sort —va murmurar.

Va elevar més el vehicle i va saltar per sobre de la paret.

Va respirar fondo. Era lliure.

Va intentar contactar amb en TanSim per l'intercomunicador, però novament va quedar sense resposta. Es va preguntar si el devien haver capturat. Potser l'havien fet presoner, o fins i tot era mort.

Aleshores va sentir un bronzit darrere seu i es va girar per mirar.

La sang se li va glaçar a les venes.

La Seguretat de Nemetech no havia abandonat la persecució. Els androides, els guàrdies i l'Ombra seguien darrere seu, i la Kim es va alegrar de seguida de no haver minorat la velocitat en sortir del complex de Nemetech. Va petjar a fons l'accelerador i es va preguntar, per enèsima vegada, per què una megacorporació que produïa milers de biobots cada any concedia tanta importància a la pèrdua d'un de sol.

La Kim va donar una altra ullada al seu darrere i es va adonar que no hi havia temps per fer preguntes. Havia d'escapar, com fos.

Va travessar com un raig les avingudes àmplies i elegants, flanquejades per arbres artificials, del Centre de Duma Findias, l'indret on vivien els directius de les megacorporacions que decidien els destins de les dumes. Zigzaguejava amb el vehicle per esquivar els trets, i es va internar per carrers laterals, però ben aviat es va adonar que havia de sortir del Centre si no volia que l'atrapessin: en aquelles grans avingudes no hi havia cap amagatall.

A tota velocitat, va arribar al mur que separava el Centre del Cercle Mitjà de Duma Findias i el va saltar com havia fet amb la paret exterior del complex de Nemetech. Una ràpida mirada enrere la va informar que no havia aconseguit despistar els perseguidors.

Es va endinsar als carrers de l'anomenat Cercle Mitjà, format per blocs i més blocs d'habitatges familiars, tots iguals. Allà, hi vivien els empleats de les corporacions que entraven al Centre cada dia per anar a treballar. Eren gent normal, de classe mitjana, que, tanmateix, compartien el lema de les empreses per a les quals treballaven: arribar més alt, arribar més lluny, arribar abans.

De vegades, aquell lema s'intentava fer valer a qualsevol preu.

La Kim sabia que al Cercle Mitjà hi havia molta gent honorada, però també sabia que hi havia moltes altres persones que només somiaven ascendir de categoria, ascendir i ascendir encara més, fins a poder viure al Centre, amb l'elit de la ciutat. Aquella filosofia de la competitivitat acabava afectant tothom que treballava en una gran empresa.

No hi havia cap altra alternativa. O treballaves per a una gran empresa o quedaves fora de la societat.

El vehicle de la Kim va travessar el Cercle Mitjà com un llamp. La Seguretat de Nemetech encara l'empaitava, i la jove es va adonar que només tenia una opció: arribar al Cercle Exterior.

Va virar violentament per desviar-se per un dels carrers laterals just quan dues plataformes lliscants conduïdes per androïdes de seguretat se li tiraven al damunt. Es va tornar a girar per

disparar. Va encertar un dels robots, que va caure del vehicle amb un guspireig brusc.

La persecució va continuar durant una bona estona, fins que la Kim va arribar al mur més alt i gruixut de la ciutat, el que separava el Cercle Mitjà del Cercle Exterior.

No va trigar gaire a passar-lo per sobre.

Sentint-se com a casa, va travessar veloçment aquell sector de la ciutat, format per carrers foscos i bruts i cases mig derruïdes. Es va girar per comprovar satisfeta que, tal com s'havia imaginat, cap dels guàrdies humans no havia gosat seguir-la fins allà.

L'innombrable Cercle Exterior era un formiguer de gent marginal: lladres, mercenaris, prostitutes i assassins que convivia amb la cara més fosca de les dumes i la seva societat tecnològica: criatures estranyes que, temps enrere, havien sigut humanes; afectades per la contaminació, per la radiació, conillots d'Índies anònims de complicats experiments genètics..., tots ells agrupats sota el nom genèric de «mutants».

La Kim els veia cada dia en aquella zona. Però també sabia que a les dumes només es quedaven els mutants més forts, els que tenien prou valor per seguir mirant a la cara les persones que encara eren normals i que s'esforçaven a no mirar cap a qualsevol altra banda quan els veien. La resta havia fugit feia temps.

El Cercle Exterior era la prova del final que esperava a la societat de les dumes. Els deformes augmentaven dia rere dia, i el Cercle Exterior s'ampliava... s'ampliava... Tot i que des del Centre s'havia intentat fer neteja més d'una vegada, i s'havien expulsat molts mutants als Ermots, cada dia n'hi havia més... i causaven més conflictes.

La Kim ho sabia, però no li importava. No era el seu problema.

Entre les barraques que aquella gent anomenava «cases» hi havia tuguris, locals d'oci i impressionants abocadors on s'acumulaven tones de deixalles que constituïen la principal font de subministraments per a les diverses subraces mutants i tribus estranyes que havien convertit la supervivència diària en el seu objectiu principal.

El Cercle Exterior era un món de violència i malson, on no-

més sobrevivien els més forts, els més llestos o els més ràpids. Era l'altra cara d'una societat que seguia ignorant el fet que els privilegiats eren cada cop menys, i els desesperats, cada cop més.

I sobre aquella pasterada de brutalitat governava amb mà de ferro la Germandat Ull de la Nit. Eren mercenaris, sí, i es movien pel Cercle Exterior amb total llibertat, però eren l'aristocràcia dels lladres. Alguns d'ells haurien pogut viure, per ingressos anuals, còmodament al Centre, però el que els atreia era precisament el perill, l'aventura i la il·legalitat.

La Kim va contemplar, una vegada més, el seu món desolat. Odiava les megacorporacions, i per a algú que no volgués treballar per a Nemetech, Protogen, Probellum o alguna de les grans, el Cercle Exterior constituïa l'única alternativa possible. Malgrat tot, havia d'admetre que, la majoria de vegades, els clients de la Germandat eren ni més ni menys que les mateixes megacorporacions, que els contractaven per atacar altres megacorporacions en un cicle sense fi.

Com a membre de l'Ull de la Nit, la Kim duïa una vida folgada, gairebé luxosa, malgrat el lloc on havia fixat la seva residència. Va dubtar un moment abans de dirigir la moto volant cap a casa seva, i va tornar a mirar enrere.

Llavors va veure un llambreig metàl·lic entre els edificis ruïnosos, i va entendre de seguida que encara la seguia algú.

Es va sentir desconcertada, però, sobretot, enfurismada. Aquell era el seu món, la seva llar, i els de les corporacions no tenien cap dret a seguir-la fins allà per un maleït robot.

Va tornar a pitjar l'accelerador a fons i es va internar en el traçat laberíntic dels carrers del Cercle Exterior, que coneixia com el palmell de la mà. Va girar a dreta i esquerra, va escollir les rutes més fosques, els carrerons més estrets i els passatges més desconeguts. Quan va estar segura que havia despistat el seu perseguidor, va aturar el vehicle i va mirar al seu darrere. No semblava que hi hagués ningú. Va sospirar, cansada, i es va fregar la templa dreta. Feia una estona que li feia mal el cap.

—On som? —va preguntar una veu cridanera des de la motxilla.

La Kim es va sobresaltar lleugerament. Havia oblidat el bio-

bot. Va acaronar per un moment la temptadora idea de deixar-lo abandonat en un abocador perquè els captaires el destrossessin i en venguessin les peces als traficants de subministraments, però després va recordar que en TanSim li havia dit que el client pagaria una suma substancial per ell. Aquella pila de cables valia una fortuna, i ja havia tingut prou problemes per culpa seva per quedar-se sense cap recompensa.

—Germana —va xiuxiuejar una veu des de les ombres.

La Kim es va girar, desconfiada. Una criatura que es tapava amb una manta esparcacada estenia una mà escamosa cap a ella. Els seus ulls vermellorsos brillaven en la penombra.

—Què vols?

—Un paio et busca, i si no te'n vas, et trobarà —va dir el mutant.

—Com ho saps?

—L'hem vist al tuguri del Roig. Demanava per tu. Era una Ombra de Nemetech.

La Kim es va esgarriar. L'Ombra l'havia seguit fins allà! Sense dir ni una paraula, va llançar un munt de crèdits a la criatura, que els va recollir, anhelant. La majoria dels desesperats del Cercle Exterior estaven desitjosos de congraciarse amb els membres de la Germandat Ull de la Nit, però a la Kim li agradava agrair els serveis i, a més, era prou bona en la seva feina per no haver de patir gaire pels diners. Es va acomiadar del mutant amb un gest i va tornar a posar en marxa el seu vehicle.

Si una Ombra l'estava buscant, era previsible que la trobaria tard o d'hora.

Quan una missió sortia malament, o no acabava de sortir bé, els mercenaris tenien ordre d'anar a informar personalment la Donna, la líder de la Germandat. Però en aquells moments la Donna era a la seu central de l'Ull de la Nit, a Duma Errans. La Kim va sospirar. No tenia altre remei que anar fins allà per exigir explicacions, ajut i, per descomptat, la recompensa. Malauradament, no podia esperar que la ciutat caravana tornés a passar per Duma Findias: l'havia de sortir a buscar. Era una decisió arriscada, però la Kim estava convençuda que, ateses les circumstàncies, era molt més arriscat quedar-se on era.

Va tornar a pitjar l'accelerador i va dirigir el vehicle cap al Mur Exterior que separava Duma Findias dels Ermots.

Tan bon punt va sortir a un carrer més ample, va tornar a sentir un brunzit darrere seu. Es va girar una altra vegada i va veure que tornava a tenir l'Ombra enganxada als talons, seguint-la, ocultant-se darrere les cantonades i els contenidors de deixalles.

Se li va gelar la sang a les venes. El tuguri del Roig era a l'altra banda del Cercle Exterior. Com havia arribat l'Ombra fins allà tan de pressa?

—Què passa? Què passa? —va preguntar el biobot, frustrat, des de l'interior de la motxilla.

Per primera vegada, la Kim va desenganxar els llavis per contestar-li.

—Passa que hem caigut en un parany, amigueta —va murmurar sense apartar la mirada del lloc des d'on l'espiava l'Ombra—. Agafa't!

Va petjar l'accelerador a fons. El vehicle flotant va emetre un potent brunzit i va sortir disparat.

—Eeeeeeeh!!! —va xisclar el biobot.

La Kim va sentir una cosa semblant a una joia salvatge quan el vent va tornar a agitar-li els cabells i assotar-li la cara. No li va caldre girar-se per saber que l'agent de Nemetech havia sortit de l'amagatall i l'empaitava. Va sentir trets que provaven de tocar-la i va intentar accelerar la màquina.

Gairebé ho va aconseguir. De sobte, la veu de l'ordinador del vehicle li va indicar amablement:

—L'informo que està arribant al Mur Exterior. El vehicle farà mitja volta.

—Què? —va exclamar la Kim, estupefacta.

—El vehicle farà mitja volta —va repetir la veu, i la moto va reduir la velocitat.

—Ni se t'acudeixi! —La Kim va esquivar un tret i va començar a teclejar a la consola de control, preguntant-se quan dintre havia posat el pilot automàtic—. Canvi a manual!

El vehicle seguia reduint la velocitat, i la Kim va començar a pensar que tenia problemes. L'Ombra estava a punt d'atrapar-la, seguia disparant-li, i a l'ordinador de la moto semblava

que se li havien fos un parell de circuits. Per acabar-ho d'adobar, el mal de cap persistia i, per si encara no fos prou, el biobot xisclava des de la motxilla:

—Què passa? Què passa? Què passa?!

Cosa que no contribuïa precisament a millorar l'estat anímic de la Kim. Per fi va aconseguir desactivar el pilot automàtic i va tornar a trepitjar a fons l'accelerador. Es va girar un moment i va veure que l'Ombra també forçava el vehicle al màxim.

Va tornar a mirar endavant, just a temps per adonar-se que estava a punt d'estimbar-se contra el Mur Exterior. Va manio-brar a la desesperada i, a l'últim moment, va aconseguir que la moto s'elevés en vertical.

Va saltar el mur a una velocitat endimoniada. Va sentir una explosió i va deduir que l'Ombra no havia aconseguit desviar-se a temps. Tanmateix, coneixia bé aquells agents i sabia que eren els millors; molts d'ells també estaven millorats amb implants subcutanis que els feien més àgils i forts. Segurament, l'Ombra havia aconseguit saltar de la moto.

La Kim va respirar fondo. Va mirar enrere per contemplar Duma Findias, l'enorme ciutat que fregava els núvols amb els seus edificis més alts, un bastió solitari enmig d'una terra de ningú. Per sobre els gratacels del Centre destacava una construcció alta i esvelta que, a causa de la seva forma, es coneixia popularment com l'Agulla.

La noia va alçar el cap. Al davant s'estenien els amplis, ombrívols i nebulosos Ermots, zones gairebé deshabitades, fins i tot més desoladores que el Cercle Exterior.

La Kim va sospirar. El viatge fins a Duma Errans seria molt llarg.